

S:t Johannes Döparen – kallad i moderlivet

Gud skapar varje människa som ett unikt mästerverk, som aldrig skall upprepas, kopieras eller klonas. Han har en speciell relation till var och en av oss alltifrån vår första späda början i moderlivet. Med oändlig kärlek ser han på varje människa, skapad till hans avbild och kallad till evig gemenskap med honom. Profeten Jesaja säger: ”han som danade mig till sin tjänare, när jag ännu var i moderlivet... han nämnde mitt namn, medan jag låg i min moders sköte” (Jes 49:5, 1). Alltifrån början är människan velad, skapad, sedd och älskad av Gud just för vad och vem hon är. Ingen kan ersätta just henne. Ingen har rätt att beröva henne rätten att existera. Något kommer alltid att fattas om hon inte får födas till livet. Den specifika livsuppgift som Gud vill ge varje människa kan ingen utföra i hennes ställe. Något kommer alltid att fattas i mänsklighetens stora och underbara väv, om någon inte får sin unika möjlighet att ta på sig sin livsuppgift.

Det är ingen tillfällighet att vi idag på Johannes Döparens födelsedag läser denna text ur profeten Jesajas bok. Också om Johannes Döparen kan det sägas: ”Herren kallade mig, när jag ännu var i moderlivet... jag vill sätta dig till ett ljus för hednafolken för att min frälsning må nå till jordens ända” (Jes 49:1, 6). Redan från början var Johannes Döparen bestämd till en unik uppgift i Guds tjänst. I honom ser vi den profet som står som en bro mellan det gamla och nya förbundet. Han är den som bereder marken för Jesus själv och pekar vidare på honom som både Israels och hednafolkens frälsare. ”Du sände den helige Johannes döparen att gå före Herren Jesus och bereda ett folk åt honom”, så bad vi i dagens kollektbön. Det var en unik och oersättlig uppgift som Johannes döparen fick i frälsningshistorien, på gränsen mellan det gamla och nya förbundet.

Samtidigt kan vi säga att han symboliserar och representerar en allmängiltig uppgift i alla tider och miljöer: att bereda marken för Jesus, att leda människor fram till honom, att klargöra vem Jesus är och vad han vill göra för oss. På det sättet är vi alla kallade att i Johannes Döparens efterföljd vara vägröjare för Jesus. Om vi inte tar på oss den uppgiften i det sammanhang och i den miljö där vi står, kanske ingen annan göra det. Som döpta och konfirmerade är vi alla kallade att liksom Johannes Döparen hjälpa människor att nå fram till Jesus och ta emot hans budskap, hans nåd och kärlek. Det är underbart när det går upp för oss, att vi alltsedan vårt livs första späda början i moderlivet har fått denna kallelse: ”han som danade mig till sin tjänare, när jag ännu var i moderlivet... min Gud har blivit min starkhet” (Jes 49:5). Johannes Döparen kan lära oss att växa in i den speciella glädje som bara sann ödmjukhet kan ge oss, alltså att vi får göra oss mindre för att Jesus skall bli större och kan få stråla fram i hela sin härlighet inför våra ögon: ”han kommer efter mig, och jag är inte värdig att knyta av honom sandalerna”

(Apg 13:25). Vi bad därför i dagens kollektbön: ”Sänd oss din Andes nåd och glädje, och styr våra fötter in på fredens och frälsningens väg”.

”Vad skall det inte bli av detta barn?” (Luk 1:66). Så frågade man när man väntade på Johannes Döparens födelse. Så fortsätter man att fråga i alla tider, när man väntar på varje barn som får födas till vår värld. Varje mänsklig varelse har en unik uppgift att utföra i vår värld. Gud har i sin ousägliga barmhärtighet och försyn förberett vår existens och vår livsuppgift. Vi har alla en kallelse, som Gud vill ge oss del av och som ingen annan kan ta på sig. Samtidigt har vi fått en frihet som gör att vi själva måste söka oss fram till vad som är den djupaste meningen med vårt liv. Inte alla kan få en så unik profetisk uppgift som Johannes Döparen. Ändå finns det en likhet och samstämmighet med varje människas kallelse. Hon är kallad till den djupast tänkbara gemenskap med Jesus Kristus, så att hon kan efterfölja honom så troget som möjligt just i det sammanhang där hon lever. På det sättet blir hon så att säga profet i sin hemstad, ofta ignorerad eller misskänd, men också det kan hon höra med i bilden. Det är ingen tillfällighet att Johannes Döparen blev martyr och fick ge sitt liv i frälsningens och sanningens tjänst. Profeter får sällan en enbart mysig och problemfri tillvaro.

I många delar av världen ser vi hur kristna får lida förföljelse för sin tro. Martyriet är i vissa situationer en naturlig konsekvens av vår tro. Martyr betyder vittne och i den meningen är vi alla kallade till detta. Bara genom att vara till är vi faktiskt vittnen som pekar tillbaka på den som har skapat oss. Jag brukar ibland reta gallfeber på ateister, när jag säger till dem: ”Jag är så tacksam för er, ni har så mycket gott och underbart i er, även om ni har fått för er att ni kan förneka Gud. På så sätt är ni för mig ändå vittnen om att ni är skapade goda av en god Gud vars avbilder ni är, vare sig ni vill eller ej”.

Det finns så många sätt att vara vägröjare för Jesus och bereda marken för honom. Det är riktigt spännande att tänka efter hur jag i min miljö skulle kunna hjälpa människor att hitta vägen till Jesus. Vi har alla något gemensamt med Johannes Döparen. Vi är alla kallade alltifrån moderlivet att vara Guds tjänare, på ett eller annat sätt. Den djupa meningen med vårt liv ligger i att upptäcka hur denna kallelse kan gestalta sig. Det är aldrig för sent att göra denna upptäckt. Jag brukar ibland tänka på det, när jag läser begravningsannonserna. Där har vi en sista chans att förmedla något av vår tro på Jesus. Vi kan välja ett kors i stället för en hund eller motorcykel – inget ont i hundar eller motorcyklar – men ändå, ja, vi kan till och med våga oss på ett bibelord om vi är riktiga angelägna om att vara vägröjare för Jesus.